

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 6510/2018
27.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Драгане Миросављевић и Веселинке Милошевић, чланова већа, у парници тужиоца "Триглав осигурање" АДО, са седиштем у Новом Београду, улица Милутина Миланковића бр. 7-а, против туженог АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, ради регреса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4527/2016 од 06.09.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П 4527/2016 од 02.10.2018. године, у седници одржаној 27.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 4527/2016 од 06.09.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П 4527/2016 од 02.10.2018. године, у ставу првом, другом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4527/2016 од 06.09.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П 4527/2016 од 02.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 3.053.099,31 динара, са законском затезном каматом почев од 20.12.2015. године, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је предлог туженог да се прекине поступак у овој правној ствари до правноснажног окончања поступка пред Привредним судом у Сремској Митровици П 371/2014. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 128.131,00 динара. Ставом четвртим изреке, тужени је ослобођен плаћања судских такси.

Благовременом жалбом тужени је побијао наведену пресуду у ставу првом, другом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу у смислу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

Првостепени суд при доношењу побијане пресуде није учинио неку од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се садржином жалбе тужиоца указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна сама себи нити изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни, потпуни, међусобно сагласни и непротивречни садржини изведених доказа, те се њена законитост и правилност у побијаном делу могу испитати.

Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да се дана 11.07.2010. године у месту Путинци догодила саобраћајна незгода у којој су учествовали тужени, управљајући под дејством алкохола путничким моторним возилом марке "Opel Vectra" регистарске ознаке aa и сада пок. ПП, који је управљао моторним возилом марке "VW Jetta" регистарске ознаке aa1. Возило туженог било је код тужиоца осигурано од одговорности за штету причињену трећим лицима по полиси број 469892. Правноснажном пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 141/12 од 18.10.2013. године, тужени је оглашен кривим за извршење кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези са чланом 289. став 1. Кривичног законика, јер је, дана 11.07.2010. године, у Путинцима, као учесник у саобраћају на путевима, не придржавајући се саобраћајних прописа и то одредбе члана 43, 187. став 3, 55. став 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, угрозио јавни саобраћај, тако што је довео у опасност живот људи, на тај начин што је својим возилом марке "Opel Vectra" рег. број aa, крећући се недозвољеном брзином од 88 км/час и под дејством алкохола од 1,86 промила у крви, предузео радњу претицања путничког возила марке "VW Jetta" рег. број RU aa1, којим је управљао сада пок. ПП, при чему се није уверио да наведену радњу може предузети без опасности по остале учеснике у саобраћају, те је приликом претицања у моменту када је оштећени вршио радњу скретања у лево, предњим десним делом свог возила ударио у предњи леви бочни део возила којим је управљао оштећени, услед чега је оштећени задобио тешке телесне повреде, због којих је, дана 03.09.2010. године, наступила смрт. Правноснажном пресудом Основног суда у Руми П 681/14 од 10.07.2015. године, овде тужилац "Триглав осигурање" АДО Београд, обавезан је да исплати и то: AA1, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти детета, износ од 770.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.07.2015. године до исплате, на име материјалне штете-трошкова сахране износ од 25.500,00 динара и подизања споменика износ од 263.379,90 динара са законском затезном каматом почев од 27.11.2010. године, затим AA2, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти детета, износ од 770.000,00 динара са законском затезном

каматом почев од 10.07.2015. године до исплате, а ААЗ, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти брата, износ од 330.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.07.2015. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 575.876,00 динара. Овде тужени је у тој парници учествовао као умешач на страни туженог "Триглав осигурања" АДО Београд и током поступка истакао приговор подељене одговорности и доприноса оштећеног настанку штетног догађаја. Тужилац је након правноснажности пресуде Основног суда у Руми П681/14 од 10.07.2015. године, у периоду од 23 - 25.11.2015. године, оштећеним лицима исплатио досуђене износе са законском затезном каматом, као и трошкове парничног поступка. Укупан износ који је овде тужилац исплатио оштећенима је 3.053.099,31 динара. Тужени је 01.12.2015. године примио захтев тужиоца за исплату регресног дуга.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на регрес од туженог у укупном износу од 3.053.099,31 динара, у који износ је урачуната и законска затезна камата и трошкови парничног поступка, које је тужилац оштећенима исплатио на основу правноснажне пресуде. Суд је наведени износ прихватио као правилно обрачунат и исплаћен, јер тужени у смислу члана 231. ЗПП, није супротно доказао. На досуђени износ тужиоцу је призната камата почев од 20.12.2015. године, као дана доспелости, будући да је тужени дана 01.12.2015. године, примио захтев тужиоца за исплату регресног дуга, а све у складу са одредбама у члана 277. став 1. и 324. став 2 ЗОО. Приговор подељене одговорности и наводи туженог да алкохолисаност није била у узрочно-последичној вези са настанком саобраћајне незгоде, нису били од утицаја на другачију одлуку суда, јер је наведени приговор ценио суд у поступку у којем је донета правноснажна пресуда по основу које је тужилац исплатио оштећенима накнаду штете, а чињеница да је тужени моторним возилом управљао у алкохолисаном стању, у овом парничном поступку, представљала је разлог за губитак права из осигурања, а не за утврђење постојања узрочно-последичне везе са настанком саобраћајне незгоде. Одговорност туженог произлази из правноснажне судске одлуке којом је оглашен кривим, а којом је првостепени суд био везан у смислу одредбе члана 13. ЗПП. Приговор туженог за прекид поступка до правноснажног окончања поступка који се води пред Привредним судом у Сремској Митровици, првостепени суд је одбио као неоснован, будући да питање накнаде трошкова лечења сада пок. ПП не представља претходно питање од ког би зависила одлука у овој парници.

Одредбом члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају ("Службени гласник РС" број 51/09 са каснијим изменама и допунама) прописано је да осигурано лице губи права из осигурања у случају (поред осталог) ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе. У том случају друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка. Чланом 5. Заједничких услова за обавезно осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима, прописано је да осигураник, између осталог, губи право из осигурања, ако је у тренутку незгоде возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола, дрога, односно забрањених лекова, лекова на којима је означено да се не смеју

употребљавати пре и за време вожње или других психоактивних супстанци.

Чланом 218. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у парници између странке и умешача који јој се придружио, умешач не може да оспорава утврђено чињенично стање, као и правне квалификације садржане у образложењу правноснажне пресуде (интервенцијско дејство пресуде). Ставом 2. истог члана прописано је да изузетно од става 1. овог члана, странка која је била умешач има право да истакне приговор да је странка из раније парнице којој се придружио као умешач погрешно водила претходну парницу или да је суд пропустио да јој доставља позиве, поднеске или одлуке. Ставом 3. прописано је да суд може да усвоји приговор из става 2. овог члана само ако странка из става 1. овог члана, која је била умешач докаже да: 1) у време ступања у претходну парницу није благовремено била обавештена о парници која је претходно вођена и тиме била спречена да предузима радње које би довеле до повољнијег исхода те парнице; 2) је странка из парнице којој се придружила као умешач, намерно или из грубе непажње, пропустила да предузме парничне радње које би довеле до повољнијег исхода претходне парнице, а за могућност њиховог предузимања ранији умешач није знао или није могао да зна; 3) је странка из претходне парнице својим парничним радњама спречавала да наступи дејство радњи њеног умешача. Ставом 4. истог члана прописано је да ако странка из става 1. овог члана која је била умешач успе са приговором из става 2. овог члана, суд ће да дозволи да странке поново расправљају о чињеницама и правним питањима о којима је расправљено у претходној парници.

Полазећи од наведеног, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно закључио применом материјалног права да је тужени као возач возила, којим је проузрокована материјална и нематеријална штета у саобраћајној незгоди дана 11.07.2010. године, изгубио права из осигурања, јер је управљао моторним возилом под утицајем алкохола, па тужилац, као осигуравач који је накнадио штету оштећеним лицима, има право да од туженог, као лица које је одговорно за штету, наплати износ исплаћене накнаде са каматом и трошковима спора.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд погрешно утврдио чињенице које се односе на висину тужбеног захтева, па је на основу тако погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања погрешно применио материјално право када је тужиоцу признао право на законску затезну камату на износ исплаћене накнаде штете, као и трошкове поступка по основу пресуде Основног суда у Руми П 681/14 од 10.07.2015. године. Ово због тога што пресуда која је донета у парници у којој се туженом осигуравајућем друштву придружило лице за које је утврђено да је одговорно за штету из саобраћајног удеса и то као умешач, производи према том лицу специфично правно дејство које наступа у каснијем парничном поступку који против умешача, као туженог, покреће осигуравајуће друштво, које је накнадило штету оштећенима из претходне парнице по правноснажној судској одлуци, а све у складу са одредбама члана 218. ЗПП. Интервенцијско дејство пресуде се манифестује у чињеници да у новој парници између умешача и странке (из претходне парнице којој се придружио) умешач не може да оспорава утврђено чињенично стање, као и правне

квалификације садржане у образложењу правноснажне пресуде нити утврђену висину накнаде штете. Због наведеног, у конкретном случају, тужени који је учествовао као умешач у претходно вођеном поступку по истом штетном догађају пред Основним судом у Руми, на може да оспорава основ и висину потраживања исплаћене накнаде штете, која је предмет ове тужбе, нити може да оспорава утврђено чињенично стање и заузет став суда по питању основа и висине утврђене накнаде штете. Без утицаја на другачију одлуку суда су жалбени наводи туженог да је тужилац својим понашањем у вансудском поступку, одбијајући да оштећенима исплати накнаду штете у складу са њиховим захтевом, допринео вођењу парничног поступка пред Основним судом у Руми и увећању накнаде за износ трошкова тог поступка и законске затезне камате, јер се тужени као умешач на страни осигуравајућег друштва придружио наводима из одговора на тужбу, оспоравајући висину штете и истичући приговор подељене одговорности. Тужени није доказао у смислу члана 218. став 3. ЗПП да је овде тужилац, као странка из раније парнице којој се придружио као умешач, погрешно водио претходну парницу, односно, да је намерно или из грубе непажње, пропустио да предузме парничне радње које би довеле до повољнијег исхода претходне парнице, да је својим парничним радњама спречавао да наступи дејство радњи овде туженог, као умешача, односно да, у време ступања у претходну парницу, није благовремено био обавештен о парници која је претходно вођена и тиме био спречен да предузима радње које би довеле до повољнијег исхода те парнице.

Полазећи од свега наведеног, овај суд је применом члана 390. ЗПП одлучио као у изреци, налазећи да је првостепени суд правилно одбио предлог за прекид поступка, као и да је одлука о трошковима поступка правилна.

Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић